

ಸವಿ ಸವಿ ನೆನಪು..

ನಾದಗಂಗೆ ಒಲಿದು ಬಹುಮಾನ ಪಡೆದಾಗ..!

ಪುಟಾಣಿಗಳು ವೇದಿಕೆ ಮೇಲೆ ಸಂಗೀತ ಪ್ರಸ್ತುತಪಡಿಸಿದ್ದೇ ಅಲ್ಲದೆ ಬಹುಮಾನಗಳನ್ನೂ ಪಡೆದಾಗ, ಕೀಬೋರ್ಡ್ ನುಡಿಸಿದ್ದ ನಾನು ಹಿಂದಿನ ಸಾಲಿನಲ್ಲಿ ಮುಜುಗರದಿಂದಲೇ ಕುಳಿತಿದ್ದೆ. ಅರುವತ್ತು ವಯಸ್ಸಿ ದಾಟಿದ ನನ್ನನ್ನೂ ಗುರುಗಳು ವೇದಿಕೆಗೆ ಕರೆದು ಪ್ರಶಸ್ತಿಪತ್ರ ನೀಡಿದಾಗ ನನ್ನ ಸಂಭ್ರಮ ಹೇಳತೀರದು.

■ ಸೌರಭ ಬೆಂಗಳೂರು

ಸಂಗೀತ ಕಲಿಯಲು ವಯಸ್ಸಿನ ಹಂಗು ಇಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ವಯಸ್ಸು, ದೇಶ, ಭಾಷೆ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಮೀರಿದ್ದು ಸಂಗೀತದ ಗುಣ. ಚಿಕ್ಕ ಮಗುವೇ ಇರಲಿ, ಇಳಿ ವಯಸ್ಸಿನ ಆಸಕ್ತರೇ ಇರಲಿ, ಸಂಗೀತ ಕಲಿಕೆ ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಕೈಬಿಡಿಸಿ ಕರೆಯುತ್ತದೆ. ಕಲಿಯಬೇಕೆಂಬ ತುಡಿತ, ಸಂಗೀತದಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತಿ, ಶ್ರದ್ಧೆ, ತಪಸ್ಸು ಮೇಲಾಗಿ ಸಂಗೀತ ಪ್ರೀತಿ ಬಹಳ ಮುಖ್ಯ.

ನನ್ನ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಘಟನೆಗಳೂ ಸಂಗೀತ ಕಲಿಕೆಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ್ದೇ. ನನಗಾಗ ಅರುವತ್ತರ ಹರೆಯ. ಸಂಸಾರದ ದೊಡ್ಡ ಜವಾಬ್ದಾರಿಗಳೆಲ್ಲ ಮುಗಿದು ನಿಟ್ಟುಸಿರು ಬಿಡುವ ಸಮಯ. ದೊಡ್ಡ ಭಾರ ಹೆಗಲಿನಿಂದ ಇಳಿಸಿ ಒಂಟಿಯಾಗಿದ್ದೆ. ಆಗ ನನ್ನ ನೆರವಿಗೆ ಬಂದದ್ದು ಸಂಗೀತ.

ಒಮ್ಮೆ ಹೀಗೆಯೇ ಆಯಿತು. ಸಾಂಸಾರಿಕ ಭಾರವೆಲ್ಲ ತೀರಿತ್ತು. ಮುಂದೆ ಏನು ಮಾಡಬೇಕು ಎಂದು ದಿಕ್ಕು ತೋಚದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ನನ್ನದಾಗಿತ್ತು. ಆಗ ನನ್ನ ನೆರವಿಗೆ ಬಂದದ್ದು ನನ್ನ ಗೆಳತಿ. ಅವರು ನೀಡಿದ ಸಲಹೆಯಿಂದ ನೆಮ್ಮದಿ ಸಿಕ್ಕಿತು. ಅವರ ಮನೆಯಲ್ಲಿ 'ಕೀ ಬೋರ್ಡ್' ತರಗತಿ ನಡೆಯುತ್ತಿತ್ತು. ಮೊದಲು ಹಾರ್ಮೋನಿಯಂ ಸ್ವಲ್ಪ ಪರಿಚಯವಿದ್ದುದರಿಂದ ಮತ್ತು ಸಂಗೀತದ ಬಗ್ಗೆ ಒಲವು ಇದ್ದುದರಿಂದ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಭರವಸೆ ಜತೆಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಆಸೆಯೂ ಹುಟ್ಟಿತು. ಇನ್ನೇನೆ ತಡ ಎಂದುಕೊಂಡು ವಾರಕ್ಕೆರಡು ದಿನ ಸಂಗೀತ ಕ್ಲಾಸಿಗೆ ಸೇರಿಯೇ ಬಿಟ್ಟೆ. ಅಲ್ಲಿ ಸಂಗೀತ ಕಲಿಯಲು ಬರುತ್ತಿದ್ದ ಎಲ್ಲರೂ ಪುಟ್ಟ ಪುಟ್ಟ ಮಕ್ಕಳು. ಅದೂ 5 ರಿಂದ 15 ವರ್ಷದೊಳಗಿನವರು. ಹೀಗಾಗಿ ನನಗೆ ಅವರೊಂದಿಗೆ ಕ್ಲಾಸಿನಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಲು ತುಂಬ ಮುಜುಗರವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಅವರ ಜೊತೆ ಕುಳಿತು 60 ದಾಟಿದ ನಾನು ಕಲಿಯುವುದಾದರೂ ಹೇಗೆ ಎಂಬ ಆತಂಕ.

ಒಮ್ಮೆ ಸಂಗೀತ ಕ್ಲಾಸಿಗೆ ಸೇರಿದ ಮೇಲೆ 'ಗುರುವಿನ ಗುಲಾಮ'ನಾಗಲೇ ಬೇಕಲ್ಲಾ? ನಮ್ಮ ಗುರುಗಳು ಕೂಡ ಬಹಳ ಪ್ರಜ್ಞಾವಂತರು. ಸಂಗೀತ ಕಲಿಕೆಗೆ ವಯಸ್ಸಿನ ಹಂಗಿಲ್ಲ ಎಂಬ ಮಾತನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಲೇ ಬಹಳ ವಿಶ್ವಾಸದಿಂದ

ಕಲಿಸಿದರು. ಅವರ ಸಹಕಾರ, ಸಲಹೆಯಿಂದ ಸಪ್ತಸ್ವರಗಳ ನಾದ, ಲಯ, ಸ್ವರಗಳ ಆಳದ ಹರವು ಎಲ್ಲವೂ ಸಿದ್ಧಿಸಿತು. ಮೂರು ವರ್ಷ ಛಲ ಬಿಡದೆ ಕಲಿತೆ. ಸರಸ್ವತಿ ಒಲಿದೇ ಬಿಟ್ಟಳು!. ನಾದ ದೇವತೆಗೆ ಶರಣಾದೆ!. ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿದ್ದ ಹಾಡುಗಳು, ಕೀರ್ತನೆಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕೀಬೋರ್ಡ್‌ನಲ್ಲಿ ಅಳವಡಿಸಿಕೊಂಡು ಸುಲಲಿತವಾಗಿ ನುಡಿಸಲು ಕಲಿತೆ. ಲಯಬದ್ಧ, ಕ್ರಮಬದ್ಧ ಸಂಗೀತ ನಿನಾದ ಕೇಳಿ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ತುಂಬ ಖುಷಿಯಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಸಂಗೀತದ ಎಳೆಎಳೆಯೂ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಹಿಡಿದು ನೀಡಿತು.

ಹಾಗಿದ್ದಾಗ ಒಮ್ಮೆ ನಮ್ಮ ಸಂಗೀತ ಸಂಸ್ಥೆಯ ವಾರ್ಷಿಕೋತ್ಸವ ಸಂಭ್ರಮ. ಎಲ್ಲ ಪುಟಾಣಿಗಳು ಸಂಗೀತವನ್ನು ವೇದಿಕೆ ಮೇಲೆ ಪ್ರಸ್ತುತಪಡಿಸಿದರು, ಅದೂ ಕೊಂಚವೂ ಅಳುಕಲ್ಲದೆ.. ನನಗೂ ವೇದಿಕೆಯಲ್ಲಿ ನುಡಿಸುವ ತವಕ. ಆದರೆ ಹೇಗೋ ಏನೋ ಎಂಬ ಆತಂಕ. ಆದರೂ ಎಲ್ಲ ಮಕ್ಕಳೊಡನೆ ಹೆದರಿಕೊಂಡು ನುಡಿಸಿದೆ. ನುಡಿಸಿದ ನಂತರ ಹಿಂದೆ ಹೋಗಿ ಕುಳಿತೆ. ಎಲ್ಲ ಮಕ್ಕಳನ್ನೂ ವೇದಿಕೆಗೆ ಕರೆದು ಅಭಿನಂದಿಸಿ ಪ್ರಮಾಣ ಪತ್ರ ಮತ್ತು ಬಹುಮಾನ ಕೊಟ್ಟರು.

ಹಿಂದಿನಿಂದ ಕುಳಿತು ಎಲ್ಲ ವಿದ್ಯಮಾನಗಳನ್ನು ವೀಕ್ಷಿಸುತ್ತಿದ್ದ ನಾನು 'ಸದ್ಯ ನನ್ನ ಕಠಿಣಿ' ಅಂತ ನೆಮ್ಮದಿಯಾಗಿದ್ದೆ. ಆದರೆ ಯಾರೋ ಬಂದು ಮಾಸ್ಟರ್ ಕಿವಿಲಿ ಏನೋ ಹೇಳಿದರು. ನಮ್ಮ ಮಾಸ್ಟರ್ 'ಈಗ ಒಬ್ಬ ಅತ್ಯಂತ 'ಕಿರಿಯ' ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿನಿಯನ್ನು ಬರಮಾಡಿಕೊಳ್ಳೋಣ ಎಂದು ಅನೌನ್ಸ್ ಮಾಡಿಯೇ ಬಿಟ್ಟರು. ಜತೆಗೆ 'ಬನ್ನಿ ಮೇಡಮ್' ಎಂದೂ ವೇದಿಕೆಗೆ ಕರೆದರು. ನಡುಗುವ ಕೈಕಾಲುಗಳಿಂದ ವೇದಿಕೆಗೆ ಹೋದೆ. ಚಪ್ಪಾಳೆಯ ಸುರಿಮಳೆಯೊಂದಿಗೆ ಬಹುಮಾನ, ಪ್ರಮಾಣ ಪತ್ರ ಸ್ವೀಕರಿಸಿದೆ. ಈ ಘಟನೆ ಎಂದೆಂದೂ ಮನದಾಳದಲ್ಲಿ ಹಚ್ಚಹಸುರಾಗಿದೆ. ಸವಿನೆನಪುಗಳು ಬೇಕು ಸವಿಯಲೂ ಬದುಕು... ಅಲ್ಲವೇ?